

STS de 4 de novembre de 2010, recurs 1302/2006

Responsabilitat patrimonial de l'Administració per denegació de canvi de lloc de treball (accés al text de la sentència)

A un funcionari se li reconeix una incapacitat permanent total, mitjançant sentència en la qual es prova que pateix un **síndrome ansiós depressiu i reacció d'estrés per desadaptació al lloc de treball**. El funcionari havia sol·licitat més d'una vegada un canvi de lloc de treball, aportant informes mèdics que així ho aconsellaven. Com que l'Administració no va adoptar mesures per a evitar els riscos ni el va canviar de lloc, considera que aquesta és responsable de la seva incapacitat (i corresponent disminució de percepcions econòmiques), per haver incomplert la normativa sobre ergonomia i higiene en el treball.

No obstant això, en aplicació de la doctrina sobre responsabilitat patrimonial de les administracions públiques, el TS desestima el recurs perquè entén que no s'han donat els requisits constitutius d'aquella responsabilitat.

En primer lloc, **no s'ha provat el nexa de causalitat entre les condicions del lloc desenvolupat i el dany sofert pel recurrent**. En un dels informes clínics que consten a l'expedient, es parla de desadaptació laboral produïda per errors en el disseny ergonòmic del lloc de treball, però també de trets de personalitat que creen patiment i baix rendiment, a la qual cosa s'hi afageix l'existència d'un caràcter sensible i hipercontrolador que afavoreix la desadaptació laboral. **Per tant, la relació causa-efecte entre les condicions del lloc de treball i la malaltia del recurrent no apareix de forma nítida, sinó que aquella es podria haver produït per una acumulació de diverses causes**. També hi concorren altres factors que fan dubtar del nexa de causalitat. D'una banda, **els informes mèdics que recomanen un canvi de lloc de treball són imprecisos**, ja que no identifiquen ni les característiques del lloc que podien incidir en els patiments del funcionari, ni el tipus de lloc que aquest hauria pogut desenvolupar. De l'altra, els seus companys desenvolupen les mateixes funcions amb el mateix material, en la mateixa ubicació i en les mateixes condicions. I no consta que aquests funcionaris hagin patit cap dany o lesió, ni que hagin formulat cap queixa.

En segon lloc, **no s'aprecia l'antijuridicitat del dany** (essent el dany antijurídic, aquell que el funcionari no té el deure jurídic de suportar). Per a arribar a aquesta conclusió, el TS es basa en el fet **que el funcionari va oposar per a ocupar el lloc de treball en qüestió**, de manera que en coneixia la missió i les funcions. Això per si sol, fa que el dany sofert no sigui prou antijurídic com per poder ser indemnitzat.